MARY

KUBICA

Elektrizující příběh
od autorky bestsellerů
Hodná holka a *Andílek*

LŽI, DOKUD MŮŽEŠ

LŽI, DOKUD MŮŽEŠ

MARY KUBICA

KNIHY OMEGA

EVERY LAST LIE © 2017 by Mary Kyrychenko

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Filip Samec, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-467-4 (pdf)

LŽI, DOKUD MŮŽEŠ

MARY KUBICA

Přeložil Filip Samec

Knihu věnuji svým rodičům,
mým největším fanouškům

CLARA

Říká se, že smrtka si lidi bere po třech. Jako první byl na řadě pán žijící přes ulici naproti mým rodičům. Pan Baumgartner umřel na rakovinu prostaty v sedmdesáti čtyřech letech. Další v pořadí byla moje spolužačka ze střední. Bylo jí teprve dvacet osm, když dostala plicní embolii – do plic se jí dostala krevní sraženina. Tou dobou už byla manželkou a matkou.

A pak přišel na řadu Nick.

Sedím na gauči a vedle mě začal zvonit telefon. Na displeji vidím Nickovo jméno. Na druhé straně slyším jeho známý hlas, stejně jako tisíckrát předtím. Tentokrát je to ale jiné. Začíná totiž poslední hovor, který s ním kdy budu mít.

„Zdravím," ozve se Nick.

„Taky tě zdravím."

„Jak to jde?" zeptá se mě.

„Fajn," odpovím mu.

„Felix už spí?"

„Jasně," řeknu. Tak už to u novorozenců bývá – celou noc jsou vzhůru a den prospí. Leží mi v náručí a já se nemůžu ani hnout. Zbývá mi jenom koukat se na to, jak spinká. Felixovi jsou přesně čtyři dny a tři hodiny. Za sedmnáct minut mu budou čtyři dny a čtyři hodiny. Porod byl dlouhý a náročný, ostatně takové jsou skoro všechny. Bolest jsem cítila, i když jsem měla epidurál. Tlačila jsem ho na světlo tři hodiny, a to navzdory tomu, že by každý další porod měl být jednodušší. S Maisie to oproti tomu bylo rychlé a snadné. Felix mi dal zabrat.

„Možná bys ho měla vzbudit," nadhodí Nick.

„A jak bych to asi měla udělat?"

Nejsem naštvaná. Jenom unavená. Nick to ví. Ví, jak jsem utahaná.

„Nevím," odpoví. Vidím, jak u toho pokrčí rameny a na jeho tváři se rozhostí unavený chlapecký úsměv. Na tváři, která je vždy hladce oholená, ale touhle dobou se na ní už začínají objevovat známky hnědých štětinek, které mu raší pod nosem a na bradě. Jeho slova najednou znějí tlumeně. To si dal telefon stranou a já slyším, jak něco bokem šeptá Maisie. *Než vyrazíme, tak si ještě dojdi na záchod*. Představuji si, jak jeho pevné ruce zouvají světle růžové baletní piškoty a nazouvají jasně růžové crocsky. Vidím i Maisie, jak se mu kroutí v náručí a odtahuje se. Maisie se chce připojit ke svým

čtyřletým vrstevníkům, kteří všichni dělají neohrabané cviky a natahují se k prstům u nohou.

Ale tatínku, zakňučí její hlásek. *Mně se nechce.*

Následuje Nickův pevný rozkaz, je ale zároveň plný něhy. *Musíš to alespoň zkusit*.

Nick je lepší rodič. Já to většinou vzdám a řeknu *no dobře*. Toho pak vždycky lituji, když Maisie po pěti kilometrech v autě najednou přitiskne dlaně do klína a zakřičí, že nutně potřebuje. V očích se jí přitom zrcadlí hanba, podle čehož poznám, že už je stejně pozdě.

Její hlásek zmizí na dětských záchodcích a Nick se vrací k telefonu. „Mám nám přinést něco k večeři?" zeptá se. Upírám oči na Felixe, jak dřímá na mém stále ještě nafouklém břiše. Do bílé bavlněné halenky se mi vpíjí mateřské mléko. Abych si ulevila od bolesti, sedím na pytlíku s ledem. Při porodu bylo potřeba nastřihnout hráz. A tak došlo i na stehy. A na krev. Dnes jsem se nekoupala a za poslední čtyři dny jsem naspala asi tolik hodin, že by šly spočítat na prstech jedné ruky. Víčka mi těžknou a bojím se, že je neudržím.

Z telefonu se znovu ozve Nickův hlas. „Claro," říká rozhodným tónem, „koupím něco k večeři. S Maisie budeme brzy doma. Pak si konečně odpočineš." Naše večerní rutina vypadá takto: já budu spát a Nick mě vzbudí, když bude mít Felix hlad. A pak přijde půlnoc. Nick půjde spát a já strávím zbytek noci se vzbuzeným Felixem v náručí.

„Čína, nebo mexiko?“ zeptá se. Odpovídám, že čína.

A to jsou poslední slova, která si kdy s manželem řekneme.

***

Čekám s Felixem v náručí. Připadá mi to jako věčnost. Zírám na černě matnou obrazovku vypnuté televize. Její ovladač se schovává na druhém konci místnosti pod vyšívaným polštářem na kožené sedačce. Kdybych pro něj šla, budu až příliš riskovat, že Felixe vzbudím. A to udělat nechci. Pohled mi přejíždí od televize k ovladači a zase zpátky – jako bych snad mohla televizi pustit pomocí telepatie. Jak moc bych se chtěla vyhnout té pohlcující znuděnosti a rutině, která tak neodmyslitelně patří k péči o nemluvně. Jíst, spát, kakat a pořád dokola. Do toho pár minut *AZ-kvízu* nebo večerních zpráv.

Kdy Nick dorazí?

Harriet, naše red merle border kolie, mi leží u nohou stočená do klubíčka. Skvěle splývá s jutovým koberečkem – je součástí interiéru, ale i naší ochránkyní. Auto slyší dříve než já. Zvedne jedno ucho a postaví se. Čekám na zvuk garážových vrat. Marně. Stejně tak jako na Maisie, která by rozrazila ocelové dveře a jako malá balerína by začala na dřevěné podlaze vytáčet jednu piruetu za druhou. Můj žaludek jako kdyby očekával příchod Nicka s jídlem a zakručí v něm. Mám hlad.

Místo toho se ale od předních dveří ozve strohé zaklepání na dřevěný rám. Harriet pozná dříve než já, že tohle není Nick.

Vstanu z pohovky a otevřu dveře.

Přede mnou stojí muž. Jeho slova zní vyhýbavě a vzdáleně. Hlas se mu rozpouští v prostoru mezi námi. Snažím se jeho slova pochytat a poskládat, ale mizí přede mnou, jako kdybych se snažila chytit světlušky. „Jste paní Solbergová?“ zeptá se mě. Přisvědčím mu a on pokračuje. „Došlo k nehodě, mladá paní.“

Má na sobě černou tkanou košili a kalhoty. Na košili má nášivky a odznak. Auto stojící na příjezdové cestě zdobí nápis *Pomáhat a chránit*.

„Paní Solbergová?“ promluví na mě, zatímco mlčím. Felix mi v náručí leží jako pytlík brambor. Tělíčko má bezvládné a vůbec se nehýbe. Pořád spí a v pažích cítím jeho váhu stále víc a víc. Vedle mě sedí Harriet a nespustí oči z neznámého muže.

Uši sice jeho slovům rozumí, mozek je ale nedokáže zpracovat. Přičítám to nedostatku spánku, nebo možná snaze nepřipouštět si jejich význam. A tak zírám na muže před sebou a říkám si: Co po mně vlastně chce? Chce mi něco prodat?

„Může to počkat?“ zeptám se nakonec a přitisknu si Felixe k prsům, aby muž neviděl mokré fleky na mé blůzce. Všechno ve mně těžkne a pálí mě v tříslech. Po porodu ještě kulhám. „Manžel se brzy vrátí,“ říkám mu

přesvědčeně, „každou chvílí by tu měl být." Pozoruji, jak se v odlidštěné masce jeho tváře rozhošťuje strojená lítost. Tohle musel absolvovat už mnohokrát. Říkám mu o Maisie a jejích hodinách baletu, o Nickovi, který s ní jede domů a brzy tady bude. Říkám mu, že se jen stavil pro večeři a hned potom jel domů. Nemám ani zdání, proč mu to všechno vykládám. Otevírám dokořán dveře a zvu ho dál.

„Chtěl byste počkat vevnitř?" říkám a znovu ho ujišťuji, že Nick bude za chvíli doma.

Venku je skoro třicet stupňů. Je pětadvacátého června.

Položí mi ruku na loket, v té druhé drží klobouk. Vejde dovnitř. Dává si pozor, aby mohl chytnout Felixe, kdybych upadla.

„Došlo k nehodě, paní Solbergová," začne znovu.

***

Většinou si dáváme čínské jídlo z malé restaurace ve vedlejším městě. Nick má slabost pro jejich plněné rýžové knedlíčky a já pro jejich vajíčkovou polévku. Není ani osm kilometrů daleko. Nick odtud rád jezdí po úzké okresce, protože se chce vyhnout silnému provozu na dálnici, a to hlavně v dopravní špičce. Harvey Road je silnice s rovinatým terénem. Je úzká a sotva se na ní dokážou vyhnout dvě auta. Obzvlášť těžké to je v jedné ostré zatáčce, která má tvar písmene L. Dvojitá čára tam nechybí, ale většina řidičů ji ignoruje a vjíždí do

protisměru, aby zatáčkou lépe projeli. Harvey Road lemují koňské farmy: Velké moderní domy obehnané plaňkovými ploty. Chovají zde plnokrevníky a americké kovbojské koně. Jedná se o velkou atrapu venkova pro bohaté, která je namačkaná mezi dvě kvetoucí předměstí. Napodobeninu, jež se snoubí s množstvím obchodních domů, supermarketů, čerpacích stanic a zubních ordinací.

Je slunečný den. Jeden z těch, který po celou svou dobu směřuje k velkolepému západu slunce, jenž svět promění v ryzí zlato, stejně jako to uměly ruce krále Midase. Slunce se vznáší na obloze jako čínský lampion a svým jasným, zlatým pohledem se vpíjí do očí řidičů. Nachází si cestu do jejich zpětných zrcátek a připomíná tak svou nadřazenost nad světem. Oslepuje a nutí nás uhýbat před jeho jasem. Slunce je ale jen jedním z viníků nehody. Brzy se dozvídám i o ostré zatáčce a příliš velké rychlosti. Tyhle tři věci nejdou moc dobře dohromady, stejně jako bělidlo a ocet.

Tohle všechno mi ten muž v košili a kalhotách vykládá. Stojí přede mnou, drží mě za loket a čeká, že se neudržím na nohou. Vidím sluneční paprsky, které se mi otevřenými dveřmi dostaly do domu a zlatou barvou natírají schodiště, ošoupanou ořechovou podlahu i vlasy na Felixově měkké hlavičce.

Slyším další slova a fráze, jež mi zní stejně nepostižitelně jako *nehoda – příliš rychle* a *náraz*

a *strom*. „Stalo se někomu něco?“ ptám se. Vím, že Nick má sklon jezdit rychle, a v hlavě si představuji, jak naráží do jiného auta a tiskne ho ke stromu.

Znovu na loktu ucítím stisk ruky, která se mě snaží držet zpříma. Muž opět začne: „Paní Solbergová.“ A vykládá mi o tom, že na místě nikdo další nebyl, žádný svědek. Nick vjel do zatáčky rychlostí vyšší než osmdesát kilometrů za hodinu a jeho auto se – přesně podle zákonů fyziky – odpoutalo od vozovky. A jak praví Newtonův zákon o setrvačnosti – těleso v pohybu zůstává do té doby, dokud se nesrazí s překážkou. V tomto případě s dubem.

Hlavou mi proletí myšlenka, že kdybych si k večeři řekla o mexické jídlo, Nick by byl touhle dobou už doma.

***

Strop lemují zářivky a jejich světlo se odráží na linem pokryté podlaze chodby. Jsou v řadě za sebou a působí jako parkující auta. Svým jasem mě ozařují z obou stran. A nakonec se spojí v jedno velké světlo. V ten moment se na mě všechno navalí a spojí v jedno: Felix a náhlá potřeba jíst; muži a ženy v nemocničním oblečení; kolem projíždějící vozíky; ruka na mé paži; úsměv plný účasti; studená sklenice studené vody v mojí roztřesené ruce; tvrdá židle; *Maisie*.

Felix už není v mé náruči a na jeden krátký okamžik si připadám úplně ztracená. Najednou je ale vedle mě

můj otec. Stojí přede mnou a chová Felixe. Sesunu se na něj a on tak chytí i mě. I přes jeho hubenou postavu je z něj cítit síla. Vlasů už má jen pár, působí jako stopy šedé barvy na jinak hladké hlavě. Kůži mu pokrývají tmavé stařecké skvrny. „Ach, tati," zašeptám. A teprve tady, v tátově náručí, dokážu přijmout skutečnost, že z mého manžela vyprchal život a on teď leží na operačním stole. Mozek je mrtvý, jeho tělo ale stále funguje na přístrojích. Mezitím se hledají potřební lidé pro transplantaci orgánů. Kdo bude mít jeho oči, jeho ledviny, kůži? Právě teď za něj dýchá ventilátor – Nickův mozek to už plicím přikázat neumí. V mozku už neprobíhá žádná činnost a neprotéká jím žádná krev. Doktor stojí přede mnou a oznamuje mi tyto věci, zatímco můj otec stojí za mnou. Jsou jak dvě podpěrky na knihy, které mě mezi sebou svírají a drží mě vzpřímenou.

„Nechápu to," říkám doktorovi spíše proto, že jeho slovům odmítám uvěřit, než že bych jim nerozuměla. Odvádí mě k židli a nabádá mě, abych si sedla. Když začne znovu s vysvětlováním, hledím mu přímo do jeho hnědých, nehybných očí.

„Váš manžel utrpěl traumatické poranění mozku. Následkem toho došlo k otoku a ke krvácení do něj," řekne, paže má zkřížené před svým hubeným tělem. „Krev se během krvácení rozlila po povrchu mozku," a tam jsem se ztratila a přede mnou se rozvinul obraz

oceánu rudé krve, jak zalévá písčitou pláž. Za každou z jeho vln zůstává fuchsiově fialový písek. Už nedokážu vnímat, co doktor říká, i když se velmi snaží, abych ho pochopila. Když vidí, jak je můj výraz stále zmatenější, vybírá schválně jednodušší a obyčejnější slova. Zastaví se u nás nějaká žena a požádá mě o podpis na souhlas s darováním orgánů. Vysvětluje mi, co to vlastně znamená, zatímco svou ochablou rukou svírám pero a podepisuji dokument na vyznačeném řádku.

Pošlou mě na traumatologické oddělení, kde jsem svědkem toho, jak lékařka provádí stejné testy, které jsem před chvílí absolvovala s doktorem. Zkoumá Nickovy panenky, jestli se světlem nezúží, také kontroluje jeho reflexy. Otáčí mu hlavou doleva a doprava a hledá přitom pohyb v jeho ocelově modrých očích. Lékařka má vážný pohled a její výraz je stále pochmurnější. Znovu a znovu kontroluje údaje z tomografie mozku. Slyším následující slova: *posun mozkové hmoty* a *nitrolební krvácení*. Přeju si, aby to prostě přelepili náplastí a my se mohli sebrat a jít domů. Chci, aby Nickovy oči, jeho plíce i všechno ostatní bylo v pořádku. Prosím Nicka, aby zakašlal, aby se mu rozšířily zorničky, aby se na lůžku posadil a začal mluvit. *Čína, nebo mexiko?* zeptal by se. Tentokrát bych řekla, že mám chuť na mexickou kuchyni.

Už nikdy si neřeknu o čínské jídlo.

***

Je čas na poslední pozdravy. Stojím před Nickovým tělem, uměle drženém při životě, ve skutečnosti už ale mrtvém. Říkám své sbohem. Z úst mi ale nevyjde ani slůvko. Pokládám ruku na tu jeho. Na ruku, která mě tak často držela a která mi ještě před pár dny, zatímco jsem tlačila miminko, pročesávala vlhké vlasy. Ještě před několika hodinami ta ruka svírala ručku malé Maisie, když spolu skákali přes práh. Ona na sobě měla růžové přiléhavé tričko a sukénku, on oblečení, jež je teď potřísněné krví. Nějaká sestra ho z něj kvapem sestříhala – jako kdyby šlo o slevové kupony do drogerie. Tehdy vyrazili na hodinu baletu a já zůstala doma, s Felixem v náručí. Křečovitě jsem mu přejela po vlasech a po vousech. Nad okem měl skvrnku od nějaké kapaliny. Naslinila jsem si palec a očistila mu ji. Přitiskla jsem mu rty na čelo a rozplakala se.

Ne, takhle si ho pamatovat nechci. Jak tu leží na sterilní posteli s trubičkami zapíchnutými do paží a úst a nosu, s obličejem pokrytým kousky náplasti, se vším tím pípáním a blikáním přístrojů, které mi připomínají, že nebýt jich, Nick už by byl mrtvý. Tvář se mu změnila a mě najednou zachvátí pocit, že tohle přece nemůže být můj Nick. Někdo se příšerně zmýlil. V srdci mě to zahřeje. Obličej tohohle muže je přece plný modřin a celý nateklý, takže není pořádně k poznání. Nepoznávám ho. Určitě ho nepozná ani jeho ubohá žena, jíž brzy sdělí, že její manžel je po smrti. Přinesli sem totiž

někoho jiného. Spletli si ho s Nickem a nešťastná žena tohoto muže teď určitě bezradně chodí jednotvárnými nemocničními chodbami a hledá ho. I on se možná jmenuje Nick, *můj* Nick je teď ale určitě někde s Maisie. Zírám na strnulé tělo přede mnou, na vlasy nasáklé krví, na bledou povadlou kůži, na oblečení. Ještě před okamžikem jsem si myslela, že je Nickovo, ale teď na něm vidím rozříznuté modré polo triko, které má ve skříni každý muž. Tohle není můj Nick, teď už je mi to jasné. Rychle se otočím a propletu se závěsem kolem lůžka, abych našla někoho, *kohokoli*, komu bych o svém zjištění řekla: umírající muž na tomhle nemocničním lůžku rozhodně není můj manžel. Chytím dokonale zmatenou sestřičku a s upřeným pohledem se dožaduji informací o tom, co provedli mému muži.

„Kde je? Kde je?“ chci vědět, tisknu jí paži a třesu s ní.

Jenže tam samozřejmě neleží nikdo jiný. Je to Nick. Na té posteli leží můj Nick. Celá nemocnice na mě hledí s lítostí a každý z přítomných je rád, že teď není v mojí kůži.

Když se trošku uklidním, odvádějí mě do další místnosti, kde sedí na stole Maisie a vedle ní můj otec. Maisie mu horečně vypráví o své učitelce baletu, slečně Rebece: je krásná a hodná. Od zaměstnanců nemocnice vím, že je má dcera v pořádku. I tak mě ale zaplaví velká vlna úlevy, když ji konečně vidím na vlastní oči. Nohy se

mi podlomí v kolenou, a tak se musím opřít o zárubeň dveří. Sama sebe uklidňuji, že je Maisie skutečně v pořádku. Motá se mi hlava a místnost se kolem mě točí jako Země kolem Slunce. Felixe drží v náručí můj táta. Maisie má v ruce lízátko, červené jako zralá třešeň. Tenhle druh má nejradši a barví si s ním jazyk i rty, vždy do jasně ruda. Na ruce má obvaz – vím, že jde jen o škrábnutí – a obličej jí zdobí úsměv. Úsměv široký, zářivý a plný naivity. Neví, že je její tatínek mrtvý. Že umírá právě teď, když tu spolu mluvíme.

Maisie se na mě otočí. Pořád je rozdováděná z odpoledního baletu. „Koukni, mami," řekne. „Je tu deda," tak říká mému tátovi od dvou let, kdy ještě neuměla vyslovit *dě*, a tohle označení mu už nechala. Maisie položí svoji lepkavou dlaň na jeho třikrát větší ruku. Vůbec nevnímá slzy, které mi stékají po tvářích. Sedí na lékařském stole a pokyvuje hubenýma nožkama. Během havárie ztratila botu a na legínách má přes koleno díru. Je jí to jedno. Taky ztratila gumičku z jednoho culíku. Na jedné straně jí tak rameno pokrývají rozpuštěné, vlnité kadeře, zatímco na druhé straně jsou pevně svázané.

„Kde je taťka?" ozve se a pokukuje mi za záda, jestli se tam náhodou neobjeví Nick. Nedokážu jí říct, co se stalo. Představuji si, jak celé její nevinné, sladké dětství nenávratně poznamenají tři slova: *Táta je mrtvý*. Kouká se dveřmi ven a čeká, až jimi Nick projde. Pozoruji, jak

si ukazuje na bříško a říká mi, že má hlad. Že prý má hlad jako Němec. *Myslí jako herec*. Skoro ji na její chybu upozorním, ale pak si uvědomím, že to je vlastně jedno. Na ničem už nezáleží. Nick je mrtvý. Maisie se na mě dívá očima plnýma naděje a ústa má roztažená v širokém úsměvu.

To se ale změní.

Nemocniční rozhlas hlásí poplach, a chodbu tak naplní horečná aktivita. Doktoři a sestřičky běhají kolem. Po chodbě projede vozík s nástroji – hřmotně rachotí po linoleové podlaze a v jeho kovových šuplících to mocně chrastí. Maisie ze strachu vykřikne, sklouzne ze stolu a padne na kolena. Na zemi se stočí do klubíčka. „Je tady," vzlyká. A já s ní. Klekám si k ní a objímám ji. Třese se v mých pažích jako štěňátko. S tátou si navzájem pohlédneme do očí.

„Jel sem za námi," křičí Maisie. Říkám jí, že to tak není, že tatínek tady není. Hladím ji po rozcuchaných vlasech. Zároveň si nemůžu pomoct a přemýšlím, co myslela tím *Jel sem za námi*. Proč byla před několika vteřinami plná naděje, že uvidí Nicka, a najednou je tak vyděšená?

„Co se děje, Maisie?" ptám se jí. „Co se děje?"

Zavrtí hlavičkou a zavře oči. Nepoví mi nic.

NICK

PŘEDTÍM…

Clara stojí v kuchyni u dřezu. Má na sobě pruhované tričko, které se jí napíná přes břicho. Naše dítě. Látka vypadá pružně, asi jako spandex. Jemně tak přiléhá k jejímu těhotenskému bříšku. Zezadu by nikdo neuhodl, že čeká miminko. Její křivky obepínají upnuté černé džíny a částečně ji zakrývá i prodloužené triko. Z profilu je to ale o něčem úplně jiném. Z boku, odkud se na Claru dívám, jsem naprosto hypnotizován pohledem na to, jak drátěnkou drhne připálená vejce z pánvičky a její těhotné bříško se občas letmo dotkne dřezu. Pruhované tričko jí křižují zaschlé potůčky rudé omáčky tabasco a obtékají pahorek břicha, který mají v cestě.

Už brzy jí bude těhotenské oblečení malé.

Začali jsme si říkat, že v ní roste budoucí profesionální zápasník, boxer nebo obránce hokejového týmu Blackhawks. Prostě nějaký takový drobeček.

Clara odložila drátěnku a drbe se na zádech. Ta má kvůli zvětšující se váze našeho dítěte vyklenutá. Pak se znovu chopí drátěnky a vrací se k práci. Z tekoucí vody se zvedá horký vzduch a Clara se kvůli tomu potí. Poslední dobou jí je pořád horko. Nohy a chodidla jí natekly jako nějaké postarší ženě bojující s následky gravitace, když si už kvůli svým otokům nemůže nazout své oblíbené boty. V podpaží se modrá barva pruhovaného trička začíná vlivem potu měnit ve žlutou.

Pořád na ni ale koukám jak u vytržení. Moje Clara je úžasná.

„Jackson," říkám a snažím se odpoutat oči od své ženy a posbírat ze stolu nádobí od snídaně. Jedná se o nedojedenou misku s cereáliemi dcerky a můj načisto vytřený talíř. Vyhodím drobky do koše na odpadky a misku, talíř a lžíci dám do myčky.

„To dneska dává každý," odpoví Clara, aniž by očima uhnula od pánve a horké vody tekoucí do nerezového dřezu z baterie, kterou jsem nedávno vyměnil. Náš dům byl postaven na přelomu století a neustále je na něm co dělat. Clara chtěla něco novějšího. Já jsem chtěl nějaký s osobností, s charakterem. S duší. Vyhrál jsem, ale to také znamená, že svoje večery a víkendy často trávím různými opravami. Občas si říkám, jestli to za to stálo. „Ať půjde kamkoli, navždy bude jenom jedním z celé spousty Jacksonů," říká a já musím uznat, že má pravdu.

Zkouším to znovu. Tentokrát říkám: „Brian." Vím, že jsem v posledních letech nepotkal žádného Briana, kterému by bylo méně než pětadvacet. Můj Brian by byl jediným malým Brianem v okolí. Ostatní budou plešatící třicátníci, pachtící se za obchodem.

Zavrtí hlavou. „To je moc obyčejné," sděluje mi. „To ho rovnou můžeme pojmenovat William, Richard nebo Charles."

„Co je špatného na Charlesovi?" ptám se. Clara se na mě pokoutně usměje, oči má zelené jako jarní listí. Charles je moje prostřední jméno. Dal mi ho otec, který je taky Charles. Pro Claru to ale není dost dobré. Znovu mi povídá, že to je moc obyčejné. A přitom vrtí hlavou tak, že se jí rozvlní vlasy od kořínků až ke konečkům.

„A co takhle Birch?" navrhne Clara. Vyprsknu smíchy, protože vím, že to tady už bylo. Ach ta jména jako Birch, Finbar nebo Sadler, která navrhovala včera i předevčírem.

„Tak to teda safra ne," říkám a zezadu ji obejmu. Položím jí bradu na ladné rameno a dlaně na vystouplý pupík. „Můj syn se rozhodně nebude jmenovat Birch," oznamuji rozhodně a skrz tričko mě děťátko kopne. Právě jsme si nitroděložně plácli. To znamená, že se mnou plně souhlasí. „Poděkuješ mi později," říkám a myslím na to, jak se šesťáci se svými úsměšky rádi zaměřují na kluky, kteří se jmenují Birch, Finbar a Sadler.

„Rafferty?“ zeptá se mě. Znova zaprotestuji a přejedu jí konečky prstů po spodku zad, kde jí zatlačím na bolavé klouby a nervy. Její porodník říkal, že má zánět sedacího nervu. Prý za to můžou změklé vazy, posun těžiště a zátěž. Nebylo pochyb o tom, že malý Brian bude pořádný pořízek, mnohem větší než byla Maisie – ta měla tři kila a čtyřicet deka k tomu.

Clara pod mým stiskem zaúpí – najednou se v ní ozve úleva i bolest. „Není to nějaký druh provázku?“ ptám se a jemně jí prsty tisknu ta správná místa na zádech. V hlavě vidím Clařiny pečlivě zabalené dárky, které jsou všechny převázané červeným a zeleným raffertym.

„Nene, to je rafie,“ poučuje mě a já se jí zasměju do ucha.

„To mám vážně pokračovat?“ zeptám se. „Rafie, *Rafferty*. Jaký je mezi tím rozdíl?“

„To tedy je rozdíl,“ říká mi přesvědčeně a zároveň mé ruce odhání od svých zad. Masírování už bylo prozatím dost. Večer, až bude Maisie zahrabaná v postýlce, ale zase přijde s prosíkem. Ospale se rozplácne na matraci a bude chtít, abych ji škrábal. Pak mi bude prsty navigovat k bodům, kde to nejvíc bolí. *Níž*, řekne mi. A potom *víc doleva*. Když společně najdeme místo, kde Raffertyho hlavička zatlačila na její pánev, slastně vydechne. Už nemůže ležet na zádech, ale jediná věc na světě, kterou by skutečně chtěla dělat,

je právě ležet na zádech. Porodník ale řekl ne, není to totiž dobré pro děťátko. Teď spíme s velkým polštářem, který je nacpaný mezi námi. Potřebuje víc místa než já a je mi jasné, že je jenom otázkou času, kdy budu spát na zemi. Poslední dobou za námi chodí i Maisie. Má starost o maminku, protože se jí tak zvětšilo bříško. Ví, že brzy bude muset svůj domov, hračky i rodiče sdílet s malým kloučkem.

„Proč si nesedneš?“ povídám Claře. Vidím, jak je unavená a rozpálená. „Nádobí domyju já,“ nabízím. Jenže Clara si nesedne. Je tvrdohlavá, což je jedna z vlastností, kterou na ní tak miluji.

„Už to skoro mám,“ oznamuje mi a pokračuje v drhnutí pánvičky. A tak místo toho posbírám útržky nedělních novin z kouta, kde Maisie tiše sedí a zírá na komiksy. Na *legrácky*, jak jim ráda říká, protože přesně tak je označuje i Clara. U stolu se zahihňá. Proto se jí zeptám: „Co tam máš tak vtipného?“ Z brady jí přitom stírám zbytky sladkých křupinek. Maisie nic neříká, ale ukazuje svým umazaným prstíkem na papír, kde je obrázek ohromného slona, který si v savaně sedá na nějaké jiné zvíře. Z toho samozřejmě zbyla jen placka. Netuším, co to má znamenat, stejně se ale směju a vískám Maisie ve vlasech. „To je ale sranda, viď,“ říkám, zatímco Maisie před očima prolétne obrázek z posledního teroristického útoku. Dávám všechny útržky na hromadu, abych je pak vyhodil do

koše na papír. Vidím, jak jí očka přeskakují z komiksu na titulní stránku: pekelný žár, pád budovy, troskami zasypaná ulice, lidé tisknoucí si v zoufalství dlaně na tvář, policisté třímající v rukou automatické pušky.

„Co to je?“ ptá se mě Maisie a její umatlaný prstík tentokrát ukazuje na obrázek muže se zbraní někde v Sýrii. Rudá krev uprostřed pouště na první pohled nevypadá jako jeho. Maisie nečeká na odpověď a posunuje prstík na ženu stojící za mužem. Tvář má zbrocenou slzami. „Je smutná,“ říká mi. Bledý obličejík, který teď na konci léta zdobí ostrůvky pih, je plný zájmu. Není naplněn obavami. Na to je ještě příliš malá, aby měla o plačící ženu v novinách starost. I tak si jí ale všimla. V jejím zmateném výrazu vidím, jak přemýšlí nad tím, že dospělí přece nebrečí. Tak proč tahle žena pláče?

Maisie svou otázku zjednoduší na jedno slovo: „Proč?“ Její i Clařiny oči se ve stejnou chvíli zabodnou do mých. V jedněch se zračí dětská zvědavost, ty druhé mi signalizují, abych zahrál celou debatu někam do autu. *Proč je ta žena smutná?* Maisie by se to chtěla dozvědět, ale Clara chce, aby tenhle rozhovor už skončil.

Co se týče Maisie, tak Clara zastává názor, že nevědomost je sladká.

„Čas se oblékat, Maisie,“ oznámí jí Clara, když skončila s drhnutím pánve a odložila ji na odkapávač.

Následně udělá několik rychlých kroků, aby mokrýma rukama sebrala zbytek novin, které jsem upustil. Mám ve zvyku každé nedělní ráno hodit noviny na zem a Claru to štve. Sehnout se až k zemi pro ni není vůbec lehké. Když to dělá, položí si ruce na bříško – jako kdyby se bála, že když se shýbne moc, děťátko může vypadnout.

„Já to udělám," říkám Claře. Ta nově sebranými stránkami rychle zakrývá obrázek zdevastované budovy, plačící ženy a hrozivých zbraní. Doufá, že se jí tím podaří vyhnat ten obrázek z Maisiiny mysli. Já ale pořád vidím, jak se jí v očích objevují otazníky. Jak čeká na odpověď. *Je smutná*. Výraz mojí holčičky žadoní o vysvětlení. *Proč?*

Beru ji za malou ručku. Ošije se. Sedět delší dobu nehybně na židli je pro čtyřletou holčičku takřka nemožné. Nožkama nepřestává nesouladně pokyvovat pod stolem a úplně nahodile se posunuje po židli. Vlasy má jak koště a pyžámko je nasáklé rozlitým mlékem, které bude už za chvilku cítit kysele. *Pach rozlitého mléka*. Typický pro děti. „Na světě je spousta lidí," začnu vykládat Maisie. „Někteří jsou hodní, jiní zlí. A někteří zlí lidé téhle paní ublížili a ta je teď smutná. Ty se ale nemusíš bát, tobě se nic takového nestane." Poslední větu říkám obzvlášť rychle – než se v její hlavičce stačí zformovat obraz hroutících se budov a automatických pušek na našem bezpečném předměstí. „Dokud je tu

mamka a taťka, nic se ti nestane. Nedovolili bychom to." Maisie se rozzáří a zeptá se, jestli můžeme jít do parku. Smutná žena z novin je už věcí minulosti. Stejně tak i pušky. V hlavě má jen houpačky a prolézačky. Přikývnu a řeknu, že můžeme. Vezmu ji do parku a nechám doma Claru odpočívat.

Když se na Claru otočím, pochvalně na mě mrkne. Zvládl jsem to dobře. S mým malým proslovem je spokojená.

Pomůžu Maisie od stolu a pak hledáme boty. Připomenu jí, aby si před odchodem došla na záchod. „Ale tatí," kňourá, „mně se vůbec nechce." Je mi jasné, že i tak potřebuje. Akorát, stejně jako všechny ostatní čtyřleté děti, nemá ráda, když ji někdo posílá vyčůrat. Nebo když ji někdo nutí spát. Nebo když má jíst zeleninu.

„Musíš to zkusit," říkám a dívám se, jak hopsá směrem ke koupelně. Nechá dveře dokořán a leze na stoličku, kterou potřebuje k tomu, aby si sedla na záchod a vyčůrala se.

Maisie bude pryč celých třicet osm vteřin. A tak za mnou Clara přijde, otře se o mě bříškem a pošeptá mi, že se jí po mně bude stýskat. Celé to působí jako nějaké voodoo nebo černá magie. Naprosto mě tím dostane. Cítím se naprosto polapen v jejích sítích moci. Jako kdybych byl očarovaný. Příští tři čtvrtě hodiny budu s Maisie skotačit na hřišti a doma přitom budu mít

ženu, jíž se po mně bude stýskat. Usměju se a naplní mě příjemné teplo. Nevím, čím jsem si to zasloužil.

Clara je vysoká, má jen o trochu méně než mých sto osmdesát centimetrů. Je cítit potem a smaženými vejci, ale je ta nejkrásnější na světě. Za celý život jsem takhle miloval jen Claru. Líbá mě tak, jak to umí jen ona. Její jemné a něžné rty pohladí ty mé. Jsem najednou dokonale spokojený, ale i nenasytný a chtěl bych víc. Pokládám jí dlaně na boky a ona mi zajíždí rukama pod košili. Má je ještě vlhké. Jak překonává pahorek osídlený naším děťátkem, nakloní se ke mně a znovu se políbíme.

Jako vždycky ale naše chvilka velmi rychle pomine. Než se nadějeme, Maisie přihopsá zpátky a hlasitě na mě volá: „Tatí!“ Clara se pomalu odtáhne a vypraví se hledat sprej proti komárům a opalovací krém.

S Maisie se opřeme do pedálů a po chodníku jedeme pryč. Na přední terase stojí Clara a kouká se za námi. Nepřejedeme ještě ani kolem více než dvou domů, když uslyším hrubý a nerudný hlas. Zaslechne ho i Maisie. Vidí svého kamaráda Teddyho, jak sedí na předzahrádce. Škube trávu a snaží se nevnímat, jak jeho táta křičí na mamku. Ti dva, Theo a Emily, stojí u garážových vrat. Theo právě přimáčkl Emily ke zdi garáže. Rychle zabrzdím, ale Maisie řeknu, aby jela dál. „Zastav se u červeného domku,“ říkám jí. Je to dům z červených cihel, asi o půl bloku dál.

„Všechno v pořádku?“ zavolám přes ulici, abych mohl zasáhnout, pokud by ji znovu napadl. Čekám, že uslyším něco od Thea, že mi hrubě odsekne, snad mi bude i vyhrožovat. Místo toho se ozve Emily. Otře si ruce o stehna a ulízne si s nimi vlasy. Odstoupí od stěny a udělá pár kroků. Za ní se tyčí Theo a pozoruje ji jako ostříž.

„Máme se bezvadně,“ odpoví mi s úsměvem falešným jako kočka. „Dneska je krásně,“ dodá. Pak zavolá na Teddyho, aby se šel vykoupat. Teddy se okamžitě zvedne. Není při zmínce o koupeli vůbec tak protivný jako Maisie, která proti ní vždycky protestuje. Dělá to, co se mu řekne. Říkám si, zda za to může jenom obyčejná poslušnost, nebo něco víc. Něco jako strach. Emily mi nepřipadá jako slabá žena. Je vysoká a plná síly. Ale to není poprvé, kdy vidím Thea, jak se k ní takhle chová. Už jsem ho i viděl na ni vztáhnout ruce takovým způsobem, že to hraničilo s násilím. Když se takhle chová na veřejnosti, co se asi musí dít za zavřenými dveřmi?

S Clarou jsme o tom mluvili mnohokrát.

Nemůžeš pomáhat někomu, kdo o tvoji pomoc nestojí.

Koukám se za Emily a Teddym, jak ruku v ruce mizí v domě. Když rychle pokračuji ulicí, abych dohnal Maisie, která čeká na konci příjezdové cesty, zachytím Theův pohled. Je plný zášti.

CLARA

Žal se na mě valí v různých podobách a ze všech stran.

Ráno se topím ve smutku a večery trávím v melancholii. Když jsem sama, tak brečím. Nedokážu se přinutit k tomu, abych Maisie přiznala pravý důvod toho, proč s námi Nick není. Začala jsem proto lhát. Přesvědčuji svoji malou holčičku, jelikož mě probodává dětskýma očima, že její tatínek musel pryč, že má něco moc důležitého na práci. Pořád dokola jí vykládám, že se *brzy* vrátí domů. Pak zase, že se vrátí *později*. Jak jsem vděčná za ty okamžiky, kdy se Maisie usměje a radostně odběhne pryč a myslí si, že se nic neděje a vše je v pořádku. Dá mi tím na chvilku rozhřešení a pocit úlevy. Řeknu jí to později. Brzy. Můj táta k nám přichází a zase odchází. Přinese večeři, sedne si vedle mě u stolu a říká mi, že musím jíst. Vezme vidličku, nandá na ni jídlo a vidličku mi dá do ruky. Nabízí mi, že by mohl jít

s Maisie na hřiště, ale to odmítnu. Bojím se, že kdyby vyšla beze mě, už by se mi také nikdy nevrátila. A tak sedíme doma a vpíjí se do nás smutek, do každého našeho póru. Pomalu se v něm rozpouštíme a chřadneme. Dokonce i naše fenka Harriet je smutná. Zatímco celé dny chovám v náručí Felixe, ona je u mých nohou sklesle stočená do klubíčka a bez zájmu pozoruje kreslené seriály, které si pouští Maisie. *Tom a Jerry*, *Zvědavý George*. Harriet nastraží uši, když slyší, jak kolem projíždí auto. Když se u vedlejšího domu zastaví donáška pizzy, vyskočí na tlapky – zvuk běžícího auta jí připomíná to Nickovo. Jenže to není Nick. Chtěla bych jí vysvětlit, že to nemůže být Nick. Nick je totiž mrtvý, Harriet.

Maisie ukáže na něco v televizi a směje se, až jí měděné kadeře vlasů padají do očí. Je úplně spokojená, když může osm hodin denně zírat na kreslené postavičky v televizi a mít k snídani, obědu i večeři popcorn z mikrovlnky. „Viděla to?“ ptá se mě a já bezduše přikývnu. Nic jsem ale neviděla. Nevidím vůbec nic. Nick je mrtvý. Tak na co bych se ještě koukala?

Občas ale nejsem smutná. Občas jsem naštvaná. Zlobím se na Nicka, že mě opustil. Že byl tak nezodpovědný. Že jel příliš rychle, navíc s naší Maisie v autě. Že jel příliš rychle, tečka. Za to, že ztratil kontrolu nad autem, vletěl přímo do stromu

a jeho tělo přitom pokračovalo v trajektorii jízdy i poté, co auto s nárazem zastavilo. Jsem naštvaná i na ten strom. Nenávidím ho. Nárazem se auto obtočilo kolem starého dubu na Harvey Road. Maisie seděla na zadním sedadle na druhé straně vozidla a zázrakem vyvázla bez zranění. Seděla tam, zatímco kolem ní se promačkávaly plechy auta, jako když se bortí důl. Byla uvězněná, zatímco Nick na předním sedadle vypustil svůj poslední vzdech. Od té doby už dýchal jen na přístrojích. Příčiny: vysoká rychlost, slunce, zatáčka. Tak mi to řekli a tak to čtu znovu a znovu v novinách a slyším ve zprávách. Je mi z toho nanic. *Jeden mrtvý po nehodě na Harvey Road. Na vině je nezodpovědný řidič*. Žádné vyšetřování neprobíhá. Kdyby byl Nick ještě naživu, dostal by nespočet výtek za nepřiměřenou rychlost, bezohlednou jízdu a tak dále. Nikdo nepochybuje o tom, že to byla Nickova chyba. Nick si může za svou vlastní smrt. On může za to, že jsem zůstala sama se dvěma malými dětmi, zdemolovaným autem a účty z nemocnice. Ukázalo se, že umírání je pěkně nákladná záležitost.

Kdyby Nick zpomalil, nebyl by teď mrtvý.

Zlobí mě ale i jiné věci, nejenom Nickova těžká noha na pedálu a nezodpovědnost. Například u dveří má pořád boty. Tak moc mě to vytáčí. Pořád tam jsou. Když jsem ráno unavená z další bezesné noci a motá se mi hlava, tak o ně zakopávám. Z toho, že Nick neměl

dost slušnosti, aby je před smrtí uklidil, se mi zvedá žluč. *Do háje, Nicku*.

Stejná věc by se dala říct i o jeho hrnku na kávu, který si jen tak nechal u dřezu. A také o novinách, které na stole nechal povalovat tak, že jejich část visela přes hranu volně k zemi a pomalu sjížděla. Seberu je a rozzlobeně s nimi praštím o stůl. Za všechen tenhle zpropadený nepořádek jsem na Nicka pořádně naštvaná.

Je to Nickova vina. Je to jeho vina, že umřel. V pondělí ráno začne Nickův budík vyřvávat jako vždycky už v šest ráno. Harriet při tom vyskočí, protože je po tomhle signálu zvyklá jít ven. Dneska ale Harriet nikdo venčit nebude. Ani zítra Harriet nikdo venčit nebude. *Mladá paní, váš manžel jel moc rychle*, řekl mi tehdy policista, než jsem s Felixem nastoupila do jeho auta a on nás odvezl do nemocnice. Tam jsem podepsala formuláře, jimiž jsem se vzdala očí, srdce a života mého manžela. Samozřejmě že jel rychle. Nick vždycky jezdil moc rychle. *Slunce*, identifikoval policista znovu a znovu toho viníka. *Jel moc rychle*.

„Je někdo zraněný?“ zeptala jsem se ho tehdy naivně. Čekala jsem, že mi dá zamítavou odpověď, že se nikomu nic nestalo. Ach, jak jsem byla hloupá. Když se nikomu nic nestane, tak přece neposílají policisty pro nejbližší příbuzné. Došlo mi to a začala jsem se kvůli

tomu na sebe zlobit. Za to, že jsem mohla říct takovou hloupost. Byla jsem nazlobená a styděla jsem se.

Nechávám Maisie přespat u sebe v ložnici. Otec mě varoval, že to není dobrý nápad. I tak ji ale nechávám. Ta místnost mi pro mě samotnou připadá moc velká. Cítím se v posteli malinká, ztracená a opuštěná. Maisie je neklidný spáč. Mluví ze spaní, mumlá tiše něco o tatínkovi a já ji hladím po vlasech s nadějí, že si splete můj dotek s jeho. Ve spánku kope, a když se ráno vzbudí, hlavu má tam, kde by měla mít nožky, a obráceně.

Když se v půl osmé uložíme ke spaní a Felixe zabalím v kolébce vedle, zeptá se mě Maisie už po tisíceré: „Kde je tatínek?“ Nezbývá mi než znovu odpovědět nic neříkající větou: „Brzy bude doma.“ Uvědomuji si, že Nick by takhle nejednal. Ne, takhle by to Nick neřešil, kdybych byla mrtvá já. Ach, tak bych si přála, abych byla na jeho místě. Nick je přece ten lepší rodič. Mluvil by k ní něžnými slovy, prostým jazykem plným mírných výrazů, kterými by jí všechno vysvětlil. Posadil by si ji na klín a pohupoval by s ní svými vždy klidnými pažemi. *V klidu odpočívá*, řekl by jí, nebo *Je v lepším světě*, takže Maisie by si mě představila v Disneylandu, jak spím v posteli v té nejvyšší věži nějakého zámku vedle nádherné Šípkové Růženky. Ohledně mojí smrti by nepanovala žádná nejistota nebo tupý smutek. Místo toho by si mě navždycky představovala, jak ležím v přepychové posteli, mám na sobě nádhernou večerní

róbu, obličej mi lemují krásně učesané vlasy a hlavu mi zdobí korunka. Stala by se ze mě princezna. Princezna Clara.

Ale já nejsem Nick.

„Kdy už se taťka vrátí?“ chce po mně vědět a já jí rukou pročesávám vlásky. Přinutím se usmát a dám jí svou jedinou odpověď: „Brzy.“ Pak se rychle odvrátím, abych se věnovala rozmrzelému Felixovi. Hlavně mě nesmí vidět plakat.

***

V den Nickova pohřbu je deštivo. Jako by chtěla sama nebesa ukázat, že truchlí se mnou a také se mnou i pláčou. Slunce se provinile schovává za deštěm a mraky, které pokrývají oblohu. Oblaka se v dálce kupí do ohromné homole. Vypadá to jako sopka Mount St. Helens, kdyby ji tvořily mraky. Po mojí levici stojí Connor, Nickův nejlepší přítel. Vpravo stojí můj otec. Mezi ním a mnou je vmáčknutá Maisie. Když kněz odevzdá Nickovo tělo zemi, každý z nás hodí na rakev hrstku hlíny.

Maisie svírá moji dlaň, zatímco se nohama boříme do bláta. Na nohou má tyrkysové gumovky se štěňátky. K tomu má černé šatečky. Už je unavená z neustálého pokládání otázek o tom, kde je Nick. A tak tam stojí a nic netuší, zatímco její otec pomalu klesá do hrobu.

„Co tady děláme, mami?“ zeptá se místo toho. Je plná údivu nad tím, proč se tu sešli ti truchlící lidé

a proč pod střechou černých deštníků sledují, jak se zahrabává do země nějaká krabice. Snad jí to připomíná Harriet, když zahrabává kosti na zahradě.

„Takhle to dál nejde," říká mi Nickova matka, zatímco jdeme ze hřbitova k autům.

Můj otec přitakává: „Měla bys jí to říct, Clarabelle." Je to přezdívka, kterou mi kdysi dal a kterou jsem si zamilovala, ačkoli jsem ji dříve nemusela. Opodál poskakuje Maisie s mladším bratrancem, jemuž jsou teprve tři. Nevnímají všudypřítomný smutek, který prosycuje vzduch podobně jako vlhkost deště. Venku je horko a dusno. Před očima se nám rojí komáři. Felixe strčím do kočárku a tlačím ho přes louku kolem žulových náhrobních kamenů. Všude kolem nás jsou mrtví lidé. Jak asi zemřeli.

„Řeknu jí to, až na to budu připravená," odseknu oběma. Jsem prostě buď smutná, nebo naštvaná. Můj táta to myslí dobře, ale Nickova matka ne. Nikdy mě neměla ani trochu ráda. Původně to možná nebylo oboustranné, ale postupem času se nevraživost stala vzájemnou.

Po pohřbu ke mně přijde jen můj táta. Zbytek se, samozřejmě až když dojde k nešikovným objetím a přepjatým gestům při loučení, rozjede do všech stran. Nikdo nezůstane déle, než je nutné. Mají strach, že smrt a smůla můžou být nakažlivé a kdyby se mnou zůstali příliš dlouho, mohly by přeskočit i na ně. Také Connor

se rychle vytratí, i když se mě ještě předtím zeptá, jestli pro mě nemůže něco udělat. Prý cokoli, co bych potřebovala. Odpovím mu, že nic.

Emily je jediná, která se u mě zdrží déle než dvě a půl vteřiny. „Zavolej, kdybys něco potřebovala," řekne mi a já přikývnu, i když vím, že nezavolám. Její manžel, Theo, stojí minimálně tři kroky za ní a během našeho dvacet vteřin dlouhého rozhovoru se podívá dvakrát na hodinky. Když ho Maisie uvidí, pevně se mě chytne a schová se za mě. Malinko zavzlyká a Emily ji polituje: „Chudák holčička." Jako kdyby měl Maisiein strach něco společného s Nickovou smrtí, a ne s Theem. Emily je sousedka, s níž trávím dlouhá lenivá odpoledne na přední terase. Společně s ní sleduji, jak si naše děti hrají. Maisie i Teddymu (což je zkrácenina jeho jména Theodore) jsou čtyři roky. Jmenuje se po otci, tomu se ale říká Theo. Theo, Emily a Teddy. Když je ale Theo poblíž, tak Maisie s Teddym nenecháváme, aby si spolu hráli. Je to hrubián se sklony k násilí. A to nejen když je naštvaný, ale často i bez vzteku. To vím od Emily. A navíc jsme všichni – Nick, Maisie a já – během jedné letní noci slyšeli, jak na Emily a Teddyho křičí. Nevěděli jsme proč.

Theo děsí Maisie stejně jako mě.

„Slib mi, že se ozveš," řekne mi předtím, než Theo diktátorsky položí ruku na její paži a ona se otočí. Pak v proudu ostatních zmizí ze hřbitova, ona přitom pořád

krok za ním. Nic jsem jí neslíbila. Maisie mi pustí ruku, až když se oba úplně vytratí z dohledu. Teprve potom přestane mít pocit, že potřebuje moji ochranu.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se jí a hloubavě se jí přitom zahledím do očí. Když se přesvědčí, že Theo a Emily jsou pryč, Maisie přikývne a prohlásí, že je jí dobře. „Už je pryč,“ uklidním ji a jemně stočím koutky do úsměvu.

Ani můj otec u mě doma nezůstane dlouho. Nemůže. Jde o moji matku, která sedí doma s placeným hlídáním, protože táta se stará o mě. Je jako na skřipci. Nemůže pečovat o ni i o mě.

„Měla nějaké vidění,“ říká mi zdrženlivě. „Halucinace. Doktor nám říkal, že se to může stát. Černá vrána na záclonové tyči,“ povídá mi. „A hmyz.“

Zašklebím se. „Jaký hmyz?“ zeptám se.

„Mravenci,“ osvětluje mi. „Jak lezou po stěnách.“

„Běž za ní,“ pobízím ho. Mrzí mě, že se mámina demence zhoršila. „Jsem v pořádku,“ ujišťuju ho a dám mu ruku na jeho jaterními skvrnkami posetou paži. Dávám mu tak svolení odejít. Felix spinká a Maisie se točí kolem obýváku. Očividně tančí.

Když tátovo auto couvá po příjezdové cestě, vidím jeho rezignovanost. Není si jistý, že má odjet. Usměju se na něj, abych ho v tom povzbudila. *Jsem v pořádku, tati.*

Ale opravdu jsem?

***

Tu noc spala Maisie znovu u mě. Dokolébala se mi do ložnice se svým ošuntělým medvídkem v náručí. Kdysi jsem ho takhle mačkala já. Hryže ho do ouška. Je to tik z nervozity a nabírá na intenzitě. Stojí u nohou postele. Na sobě má noční košilku, košilku s jiřinkami ve všech odstínech růžové: fuchsiové, lososové, třešňové. Na nožkách má bílé kotníčkové ponožky a měděné vlasy jí splývají po zádech, samý knot a kudrlina, až u konečků volně sepnuté gumičkou.

„Nemůžu spát, maminko," říká mi a kouše přitom do ucha nebohého medvídka. Obě moc dobře víme, že uplynulo sotva tři a půl minuty od chvíle, kdy jsem jí v její posteli dala pusu na dobrou noc a pak jí přetáhla peřinu až k bradičce. Kdy jsem také dala pusu na hebké čelíčko plyšáka a přikryla i jeho. A když se Maisie dožadovala, aby ji obejmul tatínek a dal jí pusu na dobrou noc, tak jsem řekla: „Přijde za tebou hned, až se dostane domů." Doufala jsem přitom, že v mém hlase nepozná tu nestoudnou lež.

V náručí držím Felixe. Abych ho pomalu uspala, poplácávám ho po zádíčkách. Má svůj žlutý spací pytel. Ten je ale možná pro prohřátou místnost moc teplý. Zdá se, že klimatizace přestala fungovat. Co má člověk dělat s rozbitou klimatizací? Nick by to věděl. Znovu se ve mně ozývá vztek na Nicka. Tentokrát za to, že mě tu zanechal s rozbitou klimatizací a bez jakékoliv zmínky o tom, co s ní dělat. Nick pro mě měl připravit nějaký

seznam s pokyny, kde by bylo popsáno co dělat, kdyby náhle zemřel. Kdo má spravit klimatizaci, posekat trávník nebo zaplatit klukovi, který rozváží noviny?

Okna jsou dokořán a na stropě se otáčí větrák. Ve velké manželské posteli, která je přímo pod ním, spíme já a Maisie. Harriet leží vedle postele a Felix ve své kolébce jen metr od nás. Já vlastně nespím. Přestala jsem s tím. Spánek se mi v posledních dnech vyhýbá. Stejně jako všechno ostatní. V místnosti je tma prosvětlená jen zapnutým nočním světlem, na čemž Maisie úpěnlivě trvá. Bojí se temnoty. Noční světlo ale vrhá stíny na potemnělé stěny a ty stíny zírají na spícího Felixe a pochrupující Harriet. Maisie cestuje ve spánku po posteli, točí se na ní jako sputnik, čímž stahuje tenké bavlněné prostěradlo, které se mi lepí na zpocené tělo.

A pak se Maisie na posteli prudce vymrští a posadí. Je 1.37 v noci.

Ve spaní toho namluví stejně, jako když je vzhůru. Takže její běžné noční blekotání obyčejně vůbec nevnímám. Většinou tomu navíc není rozumět. Prostě nesmysly. Pak ale začne mluvit o Nickovi. Otevře oči a koulí je na mě. V těch zelených kukadlech se zračí děs. Lepkavé ručky hledají moje a vtom Maisie vykřikne hlasem plným zoufalství: „Je to ten zlý pán, tati. Ten zlý pán nás pronásleduje!“

„Kdo, Maisie?“ zeptám se jí a něžně s ní třesu, abych ji probudila. Maisie už je ale stejně vzhůru. Harriet

vedle postele sebou škubne a ozve se i Felix. Začne brečet, ale pouze slabým pláčem, který zní spíše jako odfukování. Zvedne ručky nad hlavu, protáhne se a já okamžitě vím, že zatím to od něj byla jen předehra k pořádnému kvílení. Felix má hlad a na mé košili se akorát objevily mokré fleky.

„On!“ vyhrkne na mě Maisie nicneříkající odpověď, zatímco se snaží zahrabat co nejhlouběji do přikrývky. Maisie se před něčím schovává, před nějakým mužem. Zlým mužem, který jde po ní a po Nickovi. Ale o zlých lidech přece nic neví, nebo si to alespoň myslím. Snažím se proto samu sebe přesvědčit, že se jedná jen o nějaký výmysl. Že ve snu viděla lovce, kteří zabili Bambiho maminku, nebo snad kapitána Hooka, jak pronásleduje ji a Nicka. Když to ale řekne znovu i po probuzení, a přitom s mnohem větším děsem, než by si zasluhovala pouhá představa – *ten zlý pán nás pronásleduje!* –, tak moje vlastní představivost začne dokreslovat podrobnosti, které mi Maisie neprozradila. V mysli vidím nějakého příšerného chlapa, jak se drží za Nickem a Maisie a sleduje je po Harvey Road. Srdce mi začne vyskakovat z hrudi a ruce se mi potí daleko více, než je za horké noci běžné.

„Maisie,“ prosím ji tím nejklidnějším hlasem, zatímco se ve mně všechno svírá. Ona už je ale zahrabaná pod dekou a nemluví. Když se ji zkusím dotknout, zakřičí: „Přestaň!“ Pak už je jen ticho. Jako

kdyby se jí vybily baterie. Neřekne ani slovo, i když se jí ptám a pak i žadoním o odpovědi. Když je i prošení málo, začne mne rozechvívat vztek. Způsobuje ho moje zoufalství. Může za něj jenom moje zoufalá potřeba vědět, o čem to Maisie mluví. Jaký zlý pán? Co tím Maisie myslí?

„Když mi to povíš, Maisie, můžeme si ráno dát koblížky," a doufám, že vidina vytékající jahodové marmelády ji přivede k řeči.

Slibuji i další věci – nového plyšového méďu, křečka – v naději, že ji tím dokážu vytáhnout z temného dusivého světa pod pokrývkou. V tom světě se ale Maisie cítí bezpečněji a nechce ho opustit.

Felix už začal naplno křičet. „Maisie," opakuji nahlas, abych přeřvala Felixe, a snažím se jí vytrhnout přikrývku z rukou. „Jaký zlý pán?" ptám se zoufale. Pak mě napadne nahodilá otázka, pomocí které zkouším zjistit, zda na mě Maisie vůbec promluví: „Byl ten zlý pán v autě?" Zpod deky se ozve šeptající a slabounký hlásek: „Ano." Zalapám po dechu.

Nějaký zlý muž. V autě. Sledující Maisie a Nicka.

Hladím Maisie po vlasech a snažím se zpomalit dech a zůstat klidná. Svět kolem mě se ale bortí a je pro mě stále náročnější se vůbec nadechnout.

„Zlý pán," blekotá zase Maisie a já jí strkám pod deku méďu, aby si ho mohla vzít do upocených ruček. Klidně se jí ptám: „Kdo, Maisie? Kdo? Jaký zlý pán?"

V nitru mi ale bouří spousta pocitů a klid mezi nimi rozhodně není. Kdo může být ten zlý člověk, který je pronásleduje? Kdo připravil mého muže o život?

Bez toho, aby se jakkoli pohnula, začne Maisie pod přikrývkou mluvit. Hlásek má utlumený látkou, ale i tak ji slyším: „Ten zlý pán nás pronásleduje. Dostane nás." A jen to dořekne, vyletí zpod deky jako raketa, přeběhne do koupelny, kterou máme u ložnice, a zabouchne dveře s takovou vervou, že ze zdi spadne obraz se skleněným rámem a rozbije se. Zamkne za sebou.